Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 21	1. November 1908.	57. Aargang

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse.

Spørgsmaalet angaaende Forkastelse — Frelse for de Døde.

Tale af Ældste Joseph F. Smith junior i Ogden Tabernakel den 10. Marts 1907.

(Fortsat fra Side 310.)

Hvorfor Briggs udtraadte.

I den foran omtalte Aabenbaring, som Briggs erklærede at have haft, lærer denne Mand Arveret til Præstedømmet fra Fader til Søn, ligesom han ogsaa lærer om virkelig Indsamling til Zion af dem, der ere rene af Hjertet; men nu ville vi udfinde Grunden til, at han trak sig tilbage fra den „omorganiserede" Kirke.

I Saint's Herald, 33. Aarg. paa Side 248—49, finde vi de Grunde anførte, der ledte baade ham og Zenas H. Gurley med Familje til at udtræde af den „omorganiserede" Kirke, og de ere følgende: Han troede ikke paa

„1. Den virkelige Indsamling af Kirken til Jackson- og de omliggende Countier i Staten Missouri (eller noget andet eller flere Steder), kendt som et lokalt Zion.

2. Tempelbygning og ceremonielle Begavelser deri.

3. Daab for de Døde.

4. Tiende som en Lov for Kirken.

5. Loven om Helligelse, hvorved Individer blive lovlige Arvinger i Zions Rige.

6. En speciel Talsmand for Gud til Kirken.

7. En ufejlbar Inspiration af og den deraf følgende Autoritet af, hvad der kaldes de hellige Bøger.

8. Lærdommen „at forbande vore Fjender" og om Guds Straffedom over dem i tredje og fjerde Led.

9. Til foregaaende kan ogsaa lægges Aabenbaringen, dateret den 18. Januar

1841, i Pagtens Bog 107. Kap., der paalægger Kirken at bygge et Hotel, kaldet „Herrens Pensionat", for Joseph Smith og Efterkommere, at bo i fra Slægt til Slægt, ligesaa og Løftet givet deri, som siger: „Og, som jeg sagde til Abraham angaaende Jordens Slægter, saaledes siger jeg til min Tjener Joseph, at i dig og i din Sæd skulle alle Folk paa Jorden blive velsignede."

Dette i Forening med den Bestemmelse, som findes i det 43. Kap., at „ingen anden skal eller kan modtage Aabenbaring for Kirken, og tillige den Udtalelse i det 19. Kap., at Kirken skal modtage Josephs Ord og Befalinger, som om de kom fra Guds egen Mund — dette udgør efter min Mening en arvelig Autoritet i Lighed med et kejserligt Herredømme, hvilket er fremmed for og uforeneligt med Kristi Evangelium."

Denne Skrivelse var dateret den 28. Marts 1886 og var underskrevet af Jason W. Briggs, som var Præsident over deres Apostle, og af Zenas H. Gurley, som var en af deres Tolv Apostle, samt af Gracie Gurley, Margaret Gurley, Edwin H. Gurley og Mida Gurley.

Vi se heraf, at samme Hr. Briggs fornægter Grundvolden eller Hovedpunkterne i sin saakaldte Aabenbaring. I denne lærer han Indsamling; men i sin Skrivelse eller Erklæring siger han, at han ikke tror derpaa, „hverken til Jackson County, eller til noget andet Sted, som skulde blive kendt som et lokalt Zion". I sin „Aabenbaring" lærer han arveligt Præstedømme; men naar han udtræder af Kirken, siger han, at en af Aarsagerne dertil er, at han ikke kunde tro paa en speciel „Guds Mund" for Gud til Kirken, og heller ikke paa et „kejserligt Herredømme", hvilket han fejlagtigt mente var lært i nævnte Aabenbaring.

Saaledes forkaster han sin egen „Aabenbaring", fornægter Profeten Joseph Smiths guddommelige Mission og forkaster Kirkens Bøger som paalidelig Rettesnor for dens Tilhængere. Upaalidelig til det sidste kunde denne Mand ikke finde sig tilfreds i den Organisation, han selv havde været den mest virksomme til at skabe. Men der er ogsaa en anden Ting af Interesse i hans saakaldte „Aabenbaring"; han erklærer nemlig deri, at Herren vilde af Josephs Sæd danne En, som skulde blive mægtig og stærk. Derved kan der sikkerlig ikke være sigtet til den Joseph Smith, som er Præsident for den Organisation, og dette siger jeg med al behørig Respekt; thi Joseph Smith i den „omorganiserede" Kirke erklærer selv, at han ikke er den Ene, som er mægtig og stærk, og i en Resolution af den „omorganiserede" Kirke er dette godkendt.

Angaaende Forkastelse.

Dernæst komme vi til Spørgsmaalet angaaende Mormonkirkens Forkastelse. Vore Venner fortælle os, at Kirken blev forkastet, fordi den ikke fuldendte Nauvoo Tempel „i den af Herren givne Tid". De sige, at Templet ikke var fuldført; men angaaende denne Sag har Præsidenten for den „omorganiserede" Kirke givet følgende Erklæring:

„Kælderetagen var færdig til Afbenyttelse og Dobefonten færdig til Brug.

Forsamlingssalen i første Etage var saa vidt færdig, at Sæder kunde anbringes og tages i Brug til Møder; Trappegangen paa Sydsiden var ogsaa færdig til Brug.

Men hverken Mødesalen i anden Etage eller Trappegangen paa den nordre Side eller nogen anden Del af Bygningen var fuldendt; dog vare de mindre Værelser over anden Etages Mødesal benyttede af Præsident Brigham Young og de øvrige Autoriteter i forskellige Øjemed. (History of Reorganized Church 2:562.)"

Hans Broder Alexander giver en lignende Erklæring. Til Imødegaaelse af dette er det kun nødvendigt at sige, at det er uden Forskel, om Templet var færdigt eller ikke; thi i en Aabenbaring, given den 19. Januar 1841, siges:

„Sandelig, sandelig siger jeg eder, naar jeg giver en Befaling til nogen af Menneskenes Børn at gøre en Gerning til mit Navn, og disse Menneskenes Børn gaa frem med al deres Styrke, og med alt det, de have, for at udføre denne Gerning, og ophøre ikke med deres Flid, og deres Fjender komme over dem og hindre dem i at udføre den Gerning, se, da bør det mig ikke mere at fordre den Gerning af hine Menneskenes Børns Hænder, men antage deres Offer.

Og Synden og mine hellige Loves og Befalingers Overtrædelse vil jeg gengælde paa deres Hoveder, som forhindrede min Gerning, i tredje og fjerde Led, saa længe de ikke omvende sig, men hade mig, siger den Herre Gud.

Af den Grund har jeg annammet deres Offer, som jeg befalede at opbygge en Stad og et Hus til mit Navn i Jackson County, Missouri, og som bleve forhindrede deri af deres Fjender, siger Herren, eders Gud.

Og dette sætter jeg som et Eksempel for eder til eders Trøst angaaende alle, som have faaet en Befaling at gøre nogen Gerning og ere blevne hindrede deri ved deres Fjenders Hænder og ved Undertrykkelse, siger Herren, eders Gud."

Ingen Mand med sund Fornuft vil vove at sige, at de Hellige ikke af deres Fjender bleve hindrede i at bygge Templet i Nauvoo baade før og efter Profeten Josephs Martyrdom. Ikke desmindre paastaar jeg, baade at de Hellige vare flittige i deres Arbejde, hvilket efterfølgende Erklæring vil bevise, og at Templet var fuldendt. I 3. Aarg. Side 775 af Times and Seasons findes følgende Redaktionsbemærkninger af Profeten Joseph:

„Dette herlige Bygningsværk rejser sig med Hurtighed; kraftige Anstrengelser gøres fra alle Sider for at fremskynde dets Opførelse, og Materialier af alle Slags bringes til Stede . . . Medens den travle Mængde saaledes har været optaget af deres forskellige Arbejder i deres daglige Gerning og arbejdet paa Templet en Tiendedel af deres Tid, have andre ikke været mindre flittige til at bringe deres Tiende og Ofre til det samme store Værk. Siden denne Kirke blev organiseret, have vi aldrig set en større Villighed blive lagt for Dagen til at efterkomme Jehovas Befalinger, et mere oprigtigt Ønske om at udføre Guds Vilje, mere alvorlige Bestræbelser og større Opofrelser, end der er bleven udvist af de Hellige, siden Herren sagde: „Lad Templet blive bygget ved Tiende af mit Folk"; det synes, som om Aanden af Foretagsomhed, Menneskekærlighed og Opofrelse hviler gensidig baade paa Gamle og Unge, paa Brødre og Søstre, Drenge og Piger, ja endog paa Fremmede, som ikke en Gang høre Kirken til, og alle forene sig i en før ukendt Iver for at fuldføre dette betydningsfulde Foretagende;

selv Enker kunde i enkelte Tilfælde ikke holdes tilbage fra at lægge deres to Skærv af deres smaa Midler dertil."

Dette var skrevet i Maj 1842. Erindre nu denne Dato, thi jeg vil henvise til den, inden jeg er færdig.

Denne Artikel forklarer, hvad der er ment med at arbejde med eders Styrke „og ophøre ikke med deres Flid". Herren forlangte ikke de Helliges hele Tid paa Bygningen, men deres Tiende, en Tiendedel af deres Tid eller Midler. Det var Alt, hvad han forlangte af dem for at opfylde hans Befalinger. Dette er ogsaa fremstillet i Times and Season, 3. Aarg. Side 938—9, men jeg tror, at det, jeg har læst, er tilstrækkeligt til at bevise min Paastand. (Fortsættes.)

Efteraarskonferencen i Trondhjem

tog sin Begyndelse Lørdag Aften den 26. September i vort Lokale Gl. Kongevej 6. Tilstede vare Missionspræsident Søren Rasmussen, Konferencepræsident A. H. Andersen, 15 af de 17 omrejsende Missionærer, mange af de Hellige og nogle af vore Venner. Efterat Mødet var aabnet med Sang og Bøn, fremstod Præs. Andersen, som ledede alle Møderne, og bød Alle et hjerteligt Velkommen; han forklarede disse Konferencers Hensigt og Øjemed og udtalte det Ønske, at Guds Aand maatte uddeles rigelig saavel til Talerne som til Tilhørerne, saa at Alle maatte føle sig opbyggede og styrkede ved at overvære dette og de efterfølgende Møder.

Han aflagde derefter en samlet Rapport over det Arbejde, som var udført siden sidste Foraarskonference, og af denne fremgik følgende: 18 Ældster arbejde i Konferencens 4 Grene, 16,871 Fremmedes Hjem besøgte, 28,217 Skrifter og 4,112 Bøger uddelte, 1,652 evangeliske Samtaler, 268 Møder afholdte og 3 nye Medlemmer døbte. Konferencens Tilstand var i det hele god, hvad Missionærernes Arbejde angik, omend Værkets Fremgang tilfyneladende var ringe; men han havde god Grund til at haabe paa en lysere Fremtid.

Følgende Ældster aflagde derefter Rapporter over Stillingen i deres respektive Grene som følger: A. E. De Lang, Tromsö, R. C. Wold, Bodö og E. E. Christopherſen, Kristiansſund. De bar alle deres ydmyge Vidnesbyrd angaaende Ægtheden af det Værk, de repræsenterede ude i Verden, og bevidnede, at alene den Glæde og Tilfredshed, der fyldte deres Sjæl, var Belønning for det Besvær og de Opofrelser, de hidtil havde maattet underkaste sig. Missionspræs. S. Rasmussen udtalte derefter sin Glæde over atter at mødes med Ældsterne og Søskende i Trondhjem samt takkede de tilstedeværende Ældster for deres vel udførte Arbejde og for den Nidkærhed, Flid og Udholdenhed, de havde udvist i Sommerens Løb. Han fremholdt for de Forsamlede Vigtigheden og Nød-

vendigheden af Missionsvirksomheden, som de Sidste-Dages Hellige udføre iblandt Verdens Nationer, og viste, at Evangeliet med Fuldmagt og Myndighed til at forrette i dets Ordinancer er gengivet til Jorden og meddelt vore Ældster.

Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Søndag Formiddag Kl. 11 aabnedes Søndagsskolens Konference med Sang og Bøn, hvorefter Præs. Andersen aflagde en samlet Rapport over det Arbejde, der af Søndagsskolerne var udført i Konferencen siden sidst, og udtrykte sin Tilfredshed med Skolernes Forfatning og Virksomhed, naar de mange Vanskeligheder, under hvilke de arbejde, tages i Betragtning; Manglen paa lokale Bekvemmeligheder var saaledes ofte følelig. Ældsterne R. C. Wold og H. J. Carlsen afgave Rapporter over deres respektive Søndagsskoler og vidnede om deres Arbejdes Vigtighed og Nytte.

Efter at en Sang var sungen til Afveksling, udtalte Missionspræs. Rasmussen sin Glæde over det store og herlige Arbejde, som udføres i Søndagsskolerne i Zion saavelsom i Udspredelsen, og talte om den Glæde, der er forbunden med at undervise de Unge om Evangeliets Lys, som er Vejen til Frelse og Ophøjelse i Gud, vor Faders Rige; han opfordrede Forældre til at sende deres Børn til Søndagsskolerne og selv følge med, saa at Børnene kunde lære den samme Sandhed, som de selv under megen Modgang og stor Trængsel havde annammet. Mødet sluttede med Sang og Bøn.

Konferencen fortsattes Eftermiddag Kl. 4 i Haandværker- og Industri-Foreningens Lokaler.

Efter Sang og Bøn fremstod Ældste S. Andersen og bar et kraftigt Vidnesbyrd om Sandheden af det Værk, som vi ere udsendte for at forkynde i dette Land; han fremholdt Nødvendigheden af Lydighed mod Guds Bud og Planen, der er givet til Frelse og Ophøjelse for den faldne Menneskeslægt. Han forklarede tydeligt, overensstemmende med Skriftens og Fornuftens Vidnesbyrd, at Gud ikke kunde anerkende enhver Lærdom og Ordinance, som Mennesket fandt for godt at indføre under Paaskud af, at det var Guds Bud.

Derefter sang G. N. Christopherſen en Solo, og R. C. Wold talte om, hvor nødvendigt det er, at vi have indbyrdes Kærlighed, dersom vi ønske at opnaa vor Skabelses Maals Fuldkommenhed. Han aflagde et overbevisende og ydmygt Vidnesbyrd om Sandheden af Evangeliet, vi forkynde, og Guddommeligheden af Joseph Smiths Mission. En Kvartet, bestaaende af Ældsterne Christopherſen, Christiansen, Knudsen og Amundsen, sang en Sang, hvorefter Præs. Rasmussen paa en kraftig, logisk og overbevisende Maade fremlagde Evangeliets Grundprincipper, som de forkyndes af de Sidste-Dages Hellige; han fremholdt den Glæde og Tilfredshed, der opnaas af Alle, som ydmyge sig for Gud og adlyde hans indstiftede Ordinancer, og anbefalede at undersøge Vejen til Op-

naaelse af et Vidnesbyrd, om denne Lære er fra Gud, eller om den er Menneskepaafund.

Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Kl. 8½ Aften fortsattes Konferencen i Haandværker- og Industri-Foreningens store Festsal.

Efter Sang og Bøn fremstod Præsident Andersen og fremstillede, hvorledes en Kirke skulde være efter det Mønster, som Bibelen, Frelseren selv og hans Apostle havde givet; han nævnede overfor Tilhørerne de Kendetegn, hvorved de, der søge efter Jesu Kristi sande og rette Lære og Kirke, kunne finde den mellem al det religiøse Kaos, som nu for Tiden omgiver os. Dernæst sang Missionærkvartetten en Sang, hvorefter Ældste E. E. Christophersen talte om Evangeliets Principper samt om den Plan, der er givet os af vor Frelser, hvorved Menneskeslægten kan opnaa Frelse i de himmelske Boliger. Han udtalte, at det var nødvendigt at søge at opnaa verdslige Skatte og Rigdomme, men vi maatte samtidig ikke forglemme at bruge de saaledes erhvervede Midler til Opnaaelsen af saadanne Skatte, som kunde anvendes til evig Nytte og Gavn. Ældste G. W. Christophersen sang „O, min Fader, du, som troner", hvorefter Præs. Rasmussen ud fra den hellige Skrift og Kirkehistorien viste, at et almindeligt Frafald fra Jesu Kristi sande Lære havde fundet Sted, og at Guds Repræsentanter i fordums Dage havde forudset og tilkendegivet, at en Gengivelse af Evangeliet skulde finde Sted i de sidste Dage; han bar sit Vidnesbyrd om, at Joseph Smith var det udkaarne Redskab til at genoprette Kristi Kirke og berede Verden for Frelserens andet Komme. Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Mandag Morgen Kl. 10½ afholdtes et meget interessant Præstedømsmøde, som varede indtil Kl. 2 Eftermiddag.

Alle Ældsterne afgave Rapport over deres individuelle Arbejde samt udtalte deres personlige Følelser angaaende det, de havde udført og erfaret i Sommerens Løb. Opmuntrende og nødvendige Instrukser og Raad blev givet af de tilstedeværende Ældster og præsiderende Brødre.

Mandag Aften Kl. 8½ afholdtes et Nadvermøde, der aabnedes med Sang og Bøn. Præs. Andersen forklarede Betydningen af det hellige Sakramente og formanede de Hellige til at prøve sig selv og nyde dette Ihukommelsesmaaltid paa en værdig Maade. Efter Nadverens Uddeling bleve Kirkens General- samt lokale Autoriteter foreslaaede til Opholdelse af de Hellige i deres Tillid, Tro og Bønner. Alt blev enstemmigt vedtaget.

Ældsternes Beskikkelse til deres respektive Arbejdsmarker oplæstes derpaa som følger: Andrew H. Andersen Præs. for Trondhjems Konference, samt Forstander for Trondhjems Gren med Ældste George W. Christophersen, Sekretær; at virke i Grenen: Ældsterne Søren Andersen, Willard A. Steffenson, Hyrum J. Amundsen og Peter M. Mortensen; Kristianssund: Heber J. Hansen, Forstander med Karl J. Knudsen;

Stenkjær: Joseph Christensen, Forstander med Hans C. Johnson; Namsos: Rolf C. Wold, Forstander med Robert Andersen; Mossjöen: Albert E. De Lange, Forstander med Oliver Munk; Narvik: Enoch E. Christopherſen, Forstander med David Christensen; Tromsö: Ingwat G. Henricksen, Forstander med Jens E. Rasmussen.

Efter Afsyngelse af en Sang fremstod Præs. Rasmussen og foreholdt de Hellige Nødvendigheden af at efterleve Visdomsordet af Hensyn til vort fysiske og aandelige Vel og derved rense vore jordiske Tabernakler fra skadelige Substanser og ødelæggende Vaner, saa at det kan blive et passende Opholdssted for Guds Aand. Ligeledes omtalte han Nødvendigheden af at adlyde Tiende-Loven for at opnaa de Velsignelser, som vare lovede Guds Børn her paa Jorden, samt Nødvendigheden af at tjene Herren i vort daglige Liv og Gerning, saa at vi kunne sikre os en Arveret til himmelsk Herlighed hinsides. Han aflagde til Slutning en hjertelig Tak for det hyggelige Samvær og den aandelige Fest, han havde nydt med de Hellige, og nedbad Guds Velsignelser over alle de Forsamlede.

Præs. Andersen opmuntrede Søskende til at bevare de gode Formaninger og Lærdomme, som de havde modtaget af Præs. Rasmussen, og bar sit Vidnesbyrd om Guddommeligheden af dette Værk. Mødet hævedes med Sang og Bøn.

Tirsdag Aften Kl. 8½ afholdtes de Kvindelige Hjælpeforeningers Konference. Præs. Andersen afgav en samlet Rapport over de forskellige Foreninger, af hvilken det fremgik, at de alle vare i en god, sund og trivelig Forfatning. Efter en Sang til Afveksling forklarede Missionspræs. S. Rasmussen Hensigten med Oprettelsen af disse Foreninger samt deres Virksomhed. Han opmuntrede alle Foreningernes Medlemmer til at fortsætte med det noble Kærlighedsværk og udtrykte sin Tilfredshed med det udførte Arbejde samt takkede Alle for deres Bestræbelser for at gøre disse Foreninger til, hvad de bør være. Præs. Andersen udtrykte til Slutning sin og Missionærernes Tak til de Tilstedeværende for deres Nærværelse under Konferencen, ligesom han ogsaa takkede Præs. Rasmussen for hans Besøg og for de mange gode Raad, Instrukser og Lærdomme, han havde givet i de forskellige Møder; derefter nedbad han Guds Velsignelse over alle Ældsterne og de forsamlede Søskende og Venner, og Konferencen sluttedes med Sang af Forsamlingen og Taksigelse af Missionspræs. Søren Rasmussen.

Efter Mødets Slutning arrangerede Søstrene en Fest til Ære for de bortrejsende Missionærer. Et rigt og vellykket Program blev udført til fuldstændig Tilfredsstillelse for alle, og Chokolade og Kager blev budt om til alle Tilstedeværende.

Samtlige Konferencemøder vare alle velbesøgte, og Tilslutningen overgik al Forventning.

Geo. W. Christopherſen.
Konference-Sekretær.

De Sidste-Dages Helliges Organ for Skandinavien
Grundlagt 1851 • Udgaar den 1. og 15. i hver Maaned

Søndag den 1. November 1908.

Missionspræsidentens Rundrejse.

Missionspræsident Søren Rasmussen har netop fuldendt sin Rundrejse i den skandinaviske Mission efter at have afholdt Konferencer i Kristiania, Bergen og Trondhjem i Norge, Aalborg, Aarhus og København i Danmark. Han er særdeles tilfreds med Stillingen, saaledes som han har forefundet den, og finder Udsigterne for Fremtiden overmaade lovende.

Møderne have allevegne været ualmindelig vel besøgte, saavel af vore egne som af Fremmede, og mange ere i Sandhed de, som ere frisindede nok til at undersøge for sig selv, „om Lærdommen er af Gud, eller om vi tale af os selv".

En bedre Klasse af Folket synes at annamme Evangeliets Principper, og vore Ældster vinde Indgang blandt respektable, gode og sandhedssøgende Mennesker, hvorved Misforstaaelse og Antipati for en stor Del ryddes til Side.

Øvrigheden har overalt vist sig human over for os, og hvis det er hændt, at nogen Ulæmpe har fundet Sted, har den altid vist Upartiskhed og Retsind.

I Byer i Norge som Bergen og Trondhjem, hvor det før har været umuligt at faa et passende Lokale til Leje for vore Møder, have vore Ældster nu opnaaet at sikre sig Brugen af de mest elegant udstyrede og bekvemme Festlokaler, der tilhøre frisindede Arbejderforeninger i de respektive Byer, hvilket tyder paa, at Frihedens og Broderskabets varmende Solstraaler bringer den gamle Is af Intolerance til at smelte, og den rene, ægte Socialismes Motto: „Frihed, Lighed og Broderskab" bliver mere end en Dekorationsgenstand.

Pressen som et Hele er meget moderat angaaende os, og de faa Undtagelser, der af og til komme tilsyne, og som ere uskyldige Produkter af velment Uvidenhed eller ilde anvendt Ondskab, tjene snarere som Reklame om vor Tilværelse end som en mærkbar Hindring for vor Virksomhed. To af Missionærerne i Norge meddelte saaledes, at de en Aften, da de efter en lang og anstrengende Dags March forgæves havde søgt Nattelogi i hvert Hus i Nabolaget, intet andet Valg havde end vaade, som de vare, at sove under aaben Himmel eller at ty til Sognets Præst, som boede nær ved. De bleve da enige om at gaa hen i den nærliggende Skov og paa Knæ bede Gud om at indvirke paa Præstens Hjærte, saa

at han vilde give dem Husly Natten over. Efter fuldendt Bøn gik de trøstig til den hæderlige Mand og aabnede deres Hjærte for ham, og efter faa Minutters Samtale med sin Frue kom han og lod dem vide, at de vare velkomne som hans Gæster; de modtoge denne glædelige Tidende med Tak til Gud og til den mere end sjældne Præst.

Vore Missionærer udøve en gavnlig Indflydelse blandt Folket overalt, hvor de komme hen, og den lille Flok, vi have i denne Mission, omtrent 140, ere et Hold af Mænd, hvis hele Sjæl og Sind er optaget af Guds Værks Forfremmelse og vore Medmenneskers Oplysning og Frelse; de ænse ikke Besvær og personlige Ofre, hvis de kun kunne udføre noget Godt der, hvor de i Lydighed gaa, naar de blive sendte. Saaledes møde vore Ældster mange topografiske Vanskeligheder især i det vestlige og nordlige Norges udstrakte Skærgaard, hvor Mennesker bo paa de Hundreder af Øer, og Samfærdslen sker med Baad. To Ældster meddelte, at de havde besøgt 19 saadanne Øer, medens to andre havde besøgt indtil 40. Men vore Ældster søge at udføre deres Pligt og overlade Udfaldet i Herrens Haand.

Sang og Musik dyrkes meget blandt vore Hellige, og i alle vore Konferencer findes der flere veløvede Kor, som udføre en velsignet Mission ved at gøre vore Møder tiltrækkende og livlige.

De unge Mænd og Kvinders Foreninger ere i en blomstrende Forfatning og udføre et herligt Arbejde.

De Kvindelige Hjælpeforeninger ere alle i livlig Virksomhed, og Kvindens Indflydelse i det Godes Tjeneste kommer her til sin fulde Ret og er en uundværlig Hjælp og Støtte i alle organiserede Grene.

Søndagsskolerne synes at være en af de mest aktive Organisationer i Kirken, og det har været fuldstændig inspirerende at iagttage de velsignede Resultater af Samarbejdet mellem Bestyrelse, Lærere og Elever, der finder Sted i alle Konferencerne. Vi veed, at det vil glæde alle de Hellige at erfare, at Herrens Værk trives, og at Sandheden vinder flere og flere Venner, og vi haabe, at alle de Hellige ville gøre deres Pligt ved at leve et Liv, der er værdig en Discipel af Jesus, Guds Søn, og lade vort Lys skinne, saa at det maa være til Guds Navns Ære; derved ville vi baade i Ord og Gerning bringe Lys og Glæde til andre, som søge derefter. Lad vort Valgsprog blive: „Guds Rige er mit Alt".

Halvaarskonferencen i Salt Lake City.

Kirkens 79. Halvaarskonference afholdtes den 4., 5. og 6. Oktober og var fra Begyndelsen til Enden af en saa storslaaet og omfattende Natur, at det falder os vanskeligt at give vore Læsere omend kun en svag Forestilling om den.

Da Aabningsdagen var en Søndag, var der allerede i de første Møder en i Historien enestaaende stor Mængde tilstede. Kl. 10 Form., da Præs. Joseph F. Smith aabnede det første Møde, var hvert Sæde optaget i det store Tabernakel baade paa Gulvet og i Gallerierne, hvorfor et andet Møde samtidig blev afholdt i Assembly Hall, som ligger nær Tabernaklet.

Det var forbudt at tage Smaabørn med i Tabernaklet; men der var til Gengæld sørget for, at der kunde tages Vare paa de Smaa i en Bygning nær Tempelgrunden, saa at Mødre, som ønskede at overvære Gudstjenesten, trygt kunde overlade deres Børn i paalidelige Søstres Hænder, og dette Arrangement kom mange tilgode.

Til Eftermiddags-Mødet var der mødt saa mange, at Tabernaklet og Assembly Hall ikke kunde rumme dem; den store Barratts Hall, som tilhører Kirkens Universitet, maatte derfor tages til Hjælp, og alle tre Steder lyttede Tilhørerne til Sang og Taler af bedste Slags. Med Sangeren kunne vi sige:

„Zion trives —
Alt er vel."

Kirkens Generalautoriteter vare alle tilstede med Undtagelse af Apostel Charles W. Penrose, som for Tiden præsiderer over den europæiske Mission og derfor bor i England. Til Præsident Smiths Aabningstale lyttedes der med udelt Interesse, og den slog Tonen an for de øvrige Talere ved Konferencen.

Præsident Smith dvælede med Taknemlighed ved Himlens mange og rige Velsignelser „i Kurv som i Lade", og udtalte Haabet om, at de Hellige vilde erindre Herren i deres Tiende og Ofringer og derved vise Paaskønnelse for den rige Høst over hele Landet. Han glædede sig ved at meddele de Hellige, at Kirken har gjort store Fremskridt paa alle Omraader, og at smukke og bekvemme Forsamlings- og Skolehuse ere byggede i mange Stave i Zion saavelsom i forskellige Missionsmarker i de forenede Stater, og i London, England, har Kirken erhvervet et tidssvarende Hjem for Missionen i den store Stad, saa at Udsigterne for Værkets Fremgang ere i højeste Grad opmuntrende. Herren havde i Aarets Løb friet os fra ondskabsfulde Menneskers Anslag, og Kirkens Lærdomme vare blevne kundgjorte baade ved de 2000 Missionærer, som virke i de forskellige Dele af Verden, og ved Literatur og fra Talerstolen; mange intelligente, uhildede Mennesker havde faaet deres Øjne aabnede for Mormonismen, som den er, fordi de ønskede at se; men „ingen er saa blind som den, der ikke vil se".

Taleren henledte derpaa de Helliges Opmærksomhed paa den Aabenbaring, som Gud har givet til sine Børns timelige eller legemlige Velfærd, og som kendes under Navn af „Visdomsordet"; han læste hele Kapitlet i Pagtens Bog, hvori den indeholdes, og udtalte, at denne

Aabenbaring blev først givet som et Raad, men Præs. Brigham Young sagde, at Herren senere havde givet tilkende, at det herefter er en Befaling, der er bindende for ethvert Medlem i Kirken, og han haabede, at enhver Hellig vilde rydde al Undskyldning tilside og forsøge at holde den ganske Lov, saa at vi maa vinde de lovede Velsignelser, der følge Overholdelsen deraf.

Præs. Smith erklærede med stor Kraft og i tydelige Ord, at han er i fuld Sympati med Afholdsbevægelsen, for hvilken der nu saa stærkt agiteres overalt. Drukkenskab, sagde han, betyder Tab af Menneskelighed og ødelægger de hellige Familiebaand; den betyder Degradation og Fattigdom, og Sidste-Dages Hellige burde ingen Forbindelse have med saadanne Ting. Han beklagede, at man ofte paa Gaderne kunde se Drenge og unge Mænd med en tændt Cigar eller Cigaret i Munden, og han udtalte sin Misbilligelse af, at Skuespillere paa Scenen optræde med tændte Cigarer, ligesom han nævnede andre upassende Ting, der ikke tjene til at vække ædle Tanker og Følelser.

Tiden er ogsaa nu kommen, da Individer, som ikke ville leve i Overensstemmelse med Kirkens Lærdomme og Love, ville blive udelukkede af Menigheden, for at de ikke skulle besmitte og fordærve andre, som ville efterleve Evangeliets Forskrifter.

Præs. Smiths Raadgivere, John R. Winder og Anthon H. Lund, fulgte efter; deres Bemærkninger vare i fuld Harmoni med alt det, der var sagt, og de erklærede, at de vare villige til at støtte ethvert Skridt for at fremme Retfærdighed paa Jorden.

Præs. Lund sagde blandt andet: „Jeg haaber, at Afholdsbevægelsen maa vedblive, indtil Alle i vort Folk hver for sig eje denne Dyd. Drukkenskabens Følger ere frygtelige og lede til mange Forbrydelser; men det er ingen gyldig Grund for en Mand, som har begaaet en Forbrydelse, at han var drukken. Sidste-Dages Hellige skulde aldrig nyde berusende Drikke, men vi bør alle prædike Afhold. Medfødte Tilbøjeligheder ere sikkerlig vanskelige at overvinde, men det kan gøres ved Bøn og Viljekraft. De, der ere svage i denne Retning, bør aldrig søge derhen, hvor Fristelsen findes. Der fortælles om de gamle Ægyptere, at de lode deres Slaver berusе sig for at vise deres Børn et afskrækkende Eksempel. Vi burde vaage over vore Børn, saa at de ikke rives med af dette Onde. Lad dem iblandt os, som hidtil have været svage i den Retning, beslutte fra nu af at ville afstaa fra denne Synd.

Enhver kristen Kommune bør have Love, der værne om Sabbatsdagens Helligbed og paabyde, at Theatre, Udskænkningssteder og andre Steder med upassende Fornøjelser holdes lukkede. Herren har givet den Dag til Velsignelse for sit Folk, og den Befaling, som er givet desangaaende, bør strengt overholdes. Det er forlangt, at enhver Sidste-Dages Hellig skal respektere den."

I Eftermiddagsmødet i Tabernaklet fremstod Apostel Heber J. Grant og udtalte, at han fuldstændig kunde slutte sig til hvert Ord, der var bleven talet i Favør af Afholdssagen; han stillede følgende Resolution, der blev vedtaget med enstemmig Votum af hele den forsamlede Konference:

„Da vi tro og bifalde hvert Ord, Præs. Joseph F. Smith har sagt angaaende Afhold, saa foreslaas det herved, at alle Embedsmænd og Medlemmer i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige ville gøre Alt, hvad der staar i deres Magt, og som med Rimelighed kan gøres af Lovgivere i Almindelighed, for at affatte og vedtage saadanne Love, som behøves for at lukke Udskænkningssteder og paa anden Maade indskrænke Salg af Spirituosa, og ligeledes for at vedtage en Søndagslov."

Strejftys fra Konferencen.

I Kirkens Søndagsskoler i hele Verden er der 250,000 Elever, fordelte i 59 Stave og 21 Missioner.

Missionsvirksomheden i de sydlige Staters Konference udviste i de forløbne ni Maaneder følgende: 210 døbte, 49,000 Bøger solgte, 6,635 Møder afholdte, 195,417 Familjer besøgte, 244,617 Traktater omdelte og 176 Børn velsignede.

Ældste Ben E. Rich, som i 2 Aar og 3 Maaneder har præsideret over de sydlige Staters Konference, afgav en Rapport over det Arbejde, der var udført i dette Tidsrum; af denne fremgik følgende: Af Mormons Bog var der solgt 25,000, af En Advarsels Røst 160,000, af Den Fremmede fra Vesterland 150,000, af Salmebøger 25,000, af Musik-Bøger 40,000; 3,500,000 Traktater vare omdelte, og 6,900 Individer vare tillagte Kirken ved Daab.

I Nord-Staternes Mission var der foregaaet en stor Forandring til det Bedre i Arbejdets Fremgang, hvilket kan ses af følgende: For fem Aar siden blev der omdelt 5,000 Bøger og 109,000 Traktater, medens der i de forløbne 9 Maaneder er omdelt 469,000 Traktater og 62,000 Bøger, og flere større Boghandlere i Chicago have opført Mormons Bog til Forhandling i deres Kataloger.

Apostel McKay sagde: „Idet de Hellige have vedtaget Resolutionen om Søndagens skærpede Helligholdelse, have de spændt deres Rustning paa for at overvinde et stort og fremherskende Onde. Ville de fortsætte

Kampen, eller ville de betænke sig af politiske eller andre Hensyn? Den urokkelige Bestemthed, som Reformatoren Luther udviste under Prøvelsens Ild i sit Liv, er det Slags Mod og Manddom, der behøves for de Sidste-Dages Hellige i Kampen for det Rette."

„Der er ingen Fordømmelse for stor for den, der udspreder Gift i de Unges Sind ved raadden og fordærvelig Literatur, og der bør gøres Skridt til at hindre dens Udbredelse. Forældre! Hold mental Gift fra eders Børn ligesaa meget, som I ville holde Gift fra deres Tunge. Det er en absolut Modsætning, naar en Fader knæler ned med sin Familje og beder Gud velsigne Kirkens Ledere og derefter giver sine Børn en Læsning, der nedsætter og bespotter dem, som han nylig bad for".

Den 87 Aar gamle John R. Winder, Præs. Smiths første Raadgiver, formanede de Hellige til at øve Tro til Gud ved at efterleve Tiendeloven; enhver, der ønsker at føle velsignet, maa efterleve den Lov, selv om Velsignelserne ikke ville vise sig i Form af Guld eller Sølv.

Præs. Anthon H. Lund sagde i Slutningsmødet: „Da Mormons Bog først udkom, havde Kirken ingen andre Bøger eller Skrifter, der fremstillede dens Lærdomme; men Mormons Bog var i sig selv et kraftigt Vidne om dens guddommelige Ægthed; den overbeviste saadanne Mænd som Brigham Young og hans Brødre Joseph, Lorenzo og John Young. For en Tid havde det Udseende af, at mundtlige Argumenter og Diskussioner vare bedst skikkede til at overbevise Mennesker om Mormonismens Sandheder, men vi ere tilsidst komne til den Overbevisning, at den bedste Maade, hvorpaa Menneskene kunne belæres om Sandheden af Mormons Bogs Lærdomme, er ved at udbrede Bogen selv. Derfor er der nylig i Nordstaterne trykt et Oplag paa 100,000, og forleden Dag indsendte et Boghandlerfirma en Bestilling paa 500 Eksemplarer, der skulde sendes uden Ophold; jeg haaber at se den Dag, da Mormons Bog, ligesom Bibelen, maa findes oversat paa alle Sprog."

Ankomst og Beskikkelse. Følgende Ældster, som ankom til København den 7. Oktober, og som vi byde hjertelig Velkommen, ere beskikkede som følger: Carl H. L. Jensen fra Salt Lake City til at virke i Københavns Konference; Charles H. Sørensen fra Salt Lake City og James Jensen fra Garland, Utah, til at virke i Aalborg Konference.

Forflyttelse. Isaac A. Jensen fra Aarhus til Aalborg; Rasmus Johnson fra Kristiania til Aalborg; Alma Jensen fra Bergen til Aalborg og Peter A. Petersen fra Bergen til København.

Vore bedengangne Kvinder.

Personlige Indtryk, nedskrevne af Emeline B. Wells,
Redaktør af »Woman's Exponent«.
(Fortsat fra Side 319.)

I de Dage, da kun meget Faa kunde holde kostbare Selskaber, blev derfor Howards Hjem i Cottonwood et af dem, hvor Ungdommen gerne kom; heldigt var det maaske, at Afstanden fra Salt Lake City var saa stor, at mange ikke kunde gaa til Fods, og da Sporvogne aldeles manglede og der ingen Overflod var paa gode Køretøjer, kom der ikke nær saa mange, som det ellers vilde have været Tilfældet. De iblandt os, som beundrede smukt Porcellæn, slebet Glas og Sølv-Service med fint irsk Dækketøj, kunde ret nyde det sjældne Syn, naar Søster Howard indbød sine udvalgte Gæster. Hun var ogsaa et af disse Mennesker, som „en Gang din Ven — altid din Ven", og hun var en god Kammerat, som det var værd at vise Opmærksomhed, fordi hun var trofast, hengiven og sympatetisk. Hendes Tro paa Evangeliet var urokkelig, og hun elskede at arbejde for Sandhedens Sag og for at fremme Kvindens Arbejde i Kirken.

Søster Howard var en af de betydeligste Forkæmpere for Kvindeemancipationen og for Kvindens Delagtighed i Oplysning og Regering i Staten. Hun var ogsaa en udmærket Missionær og ændsede aldrig de Besværligheder, der vare forbundne med at rejse ad daarlige Veje paa tunge Arbejdsvogne; hun var derimod under saadanne Forhold altid en god Rejsefælle, eftersom hun var en flittig Læser, hvis Sind var opfyldt af nyttige Kundskaber baade i Historie, Poesi og anden Litteratur, og hendes irske Vittigheder vare altid vel egnede til at holde Modet oppe og Humøret vedlige, naar Alt syntes at skulle gaa forkert. Vi have nogle Gange sammen været udsatte for Farer; men hendes Mod forlod hende ikke, og hendes Aand var saa fuld af Tro, at det inspirerede hendes Omgivelser til at haabe paa et heldigt Udfald.

Hun elskede Naturen og Livet i det Frie, og hun glædede sig ved smukke Landskaber, hvilket maaske forklarer hendes Lyst til at rejse. Hun var en Kvinde, der elskede Livet, men over alt elskede hun Evangeliet og troede paa, annammede og praktiserede alle de Principper, som Herren havde aabenbaret gennem Profeten Joseph Smith.

Ved Siden af hendes gode Humør og friske Aand, der førte hende lettere over enhver Ujævnhed paa hendes Vej, var der dybt nede i hendes Sjæl en uudslukkelig Kærlighed til Sandheden, for hvilken hun havde forladt Fædreland og Slægt, og for hvilken hun altid var rede til at ofre alt, hvad der forlangtes. Saadanne Kvinder ere en Fryd og Glæde for Medvandrere paa Livets knudrede Sti og hjælpe til at lette de Byrder, som Alle maa drages med i denne vor dødelige Tilværelse.

Vi kunne ikke nok hædre Mindet om saadanne store og noble Kvinder; thi de have udført noget, der fortjener at nedskrives paa Historiens Blade.

Søster Howard døde borte fra Hjemmet, medens hun var paa en Mission i den Kvindelige Hjælpeforenings Tjeneste.

Elizabeth Anderson Howard var født den 12. Juli 1823 i Carlow, Irland, og døde i Grantsville, Utah den 12. Marts 1893.

(Fortsættes.)

Dødsfald.

Ole Hansen døde i Smithfield den 16. September 1908 som Følge af et Uheld, hvorved han brækkede sit ene Ben. Broder Hansen var født den 26. September 1825 i Vesterlunde, Fyen, Danmark, annammede Evangeliet ved Daab den 22. Maj 1867 og emigrerede til Utah i 1870. Han udførte en hæderlig Mission i sit Fødeland 1883—85 og var et Redskab til at bringe mange ind i Kirken, blandt hvilke en af hans egne Sønner med Familje. Han efterlader sig Hustru, med hvem han har været gift i 54 Aar, 7 Børn (2 ere døde), 60 Børnebørn og 29 Børnebørns Børn. Hans Børnebørn bar den med Blomster rigt smykkede Kiste til Graven, og under stor Deltagelse fra en talrig Skare af Slægt og Venner førtes han til sit sidste Hvilested.

Korrespondance.

Ephraim, Utah, den 26. September 1908.

Præsident Søren Rasmussen.

Kære Broder!

Tak for Deres ærede Skrivelse af 4. dennes, og da ovenstaaende Dato fremkalder Minder om min højtidelige Indlemmelse i Jesu Kristi Kirke, ved Daab under guddommelig Myndighed, for 58 Aar siden, sender jeg Dem disse simple Udtryk for mine Følelser, der muligvis ogsaa ville udtrykke lignende Følelser hos mange andre trofaste Sidste-Dages Hellige, baade ude i Verden og her hjemme i Zion; thi hvad og hvor meget er der ikke knyttet til denne symbolske Handling, der hos alle gør Epoke i hele vor Tilværelse, baade i dette Liv og det tilkommende!

Det var i Aaret 1850, at Evangeliet blev bragt til de skandinaviske Lande af fire Mænd med højst ufuldkomne Evner til at fremsætte dets herlige Principper paa en tiltalende Maade; men Herren, i hvis Tjeneste og Ærinde de kom, udførte sin Gerning ved dem, og snart udrustede han

dygtige Talsmænd af Landets indfødte Sønner til at udbrede det glædelige Budskab om Evangeliets Gengivelse og Guds Kirkes Oprettelse paa Jorden i disse sidste Dage, og det blev især forkyndt for de Fattige, fremfor de Rige, ligesom i Frelserens Dage. De Tusinder, der nu nyde de velsignede Frugter af Evangeliet, baade i timelig og aandelig Henseende, kunne i Aand og Sandhed synge denne lille Sang til enhver Tid, og derfor sender jeg den, for at De, om De synes saa, kan publicere den i „Skandinaviens Stjerne".

Deres Broder i Evangeliets Pagt
C. C. A. Christensen.

Daabsdagen.

Melodi: „O sig, hvad er Sandhed."

O velsignede Dag, da i Daaben jeg gik
Og i Troen med Gud gjorde Pagt,
Da jeg Trøst i min Sjæl ved den Helligaand fik,
Og det, som var dunkelt, blev klart for mit Blik —
Thi fra Mørke til Lys jeg blev bragt.

Blandt de herligste Minder om Dage og Aar,
Der mig nu synes kun som en Drøm,
Er der Et, som er friskt, og som straalende staar —
Det er Daabsdagens Minde, som aldrig forgaar
Eller tabes i Tidernes Strøm.

Gud velsigne de Mænd, som med Himmelens Bud
Kom til Israels Folk her i Nord,
Som os lærte at kende vor Frelser og Gud
Og fra Mørke og Synd førte Tusinder ud
Gennem Sandhedens frelsende Ord.

C. C. A. Christensen.

Indhold:

Den „omorganiserede" Kirkes Oprindelse 321
Efteraarskonferencen i Trondhjem 324
Redaktionelt:
Missionspræsidentens Rundrejse 328
Halvaarskonferencen i Salt Lake City 329
Strejftog fra Konferencen 332
Ankomst og Bestikkelse 333
Forflyttelse 333
Vore hedengangne Kvinder 334
Dødsfald 335
Korrespondance 335
Daabsdagen 336

Udgivet og forlagt af Søren Rasmussen, Korsgade 11, København N.

Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).